

ΠΡΟΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

ΚΑΙ γονεῖς καὶ διδάσκαλοι χάνουσι πολλάκις τὴν προθυμίαν, ὡς μὴ βλέποντες ὀφελὸς τι ἀπὸ τοῦ ἀγῶνα αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ἰδίων τέκνων καὶ μαθητῶν. Τὸ αὐτὸ μάθημα, καίτοι πολλάκις παραδοθὲν, φαίνεται ὡς μόλις νὰ ἔκαμε μικρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ διδασκομένου, καὶ ἄθυμος ὁ παραδίδων εἶναι σχεδὸν ἔτοιμος νὰ ἐκφωνήσῃ, Ματαίως ἐκοπίασα! Ἄλλ' αὕτη εἶναι ἰδέα ἐσφαλμένη, τὴν ὁποίαν οὐδὲ στιγμὴν πρέπει τις νὰ περιθάλπῃ.

Τὸ δένδρον ἀπαιτεῖ καιρὸν διὰ ν' αὐξήσῃ. Ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ ἐκ τῆς νηπιακῆς εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν βραδέως καὶ βαθμηδόν. Τοῦτο ἀληθεύει περὶ τοῦ νοῦς ἐπίσης ὡς καὶ περὶ τοῦ σώματος. Ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου μορφοῦται ταυτοτρόπως, καὶ πολλάκις ἀνεπαίσθητως. Ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ, ὁ μέγας Διδάσκαλος τοῦ κόσμου, ἀνατρέφει τὰ τέκνα του δίδων εἰς αὐτὰ διδασκαλίαν ἐπὶ διδασκαλίας, στίχον ἐπὶ στίχου, ὀλίγον ἐδῶ, ὀλίγον ἐκεῖ. Ἦσ. κή. 10. Σταθερῶς διδάσκει, περιμένων τὸ τέλος. Τὸν σκοπὸν, εἰς τὸν ὁποῖον πᾶσα διδασκαλία χρεωστῆ ν' ἀποβλέπῃ, δὲν ἐπιτυγχάνει τις διαμιᾶς· οὔτε εἶναι εὐκολον ἢ κἂν δυνατὸν νὰ γνωρίσῃ τις, καθ' ὅποιανδήποτε στιγμὴν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐκπαιδεύσεως, πόσον ἤδη κατωρῶθη, μικρὸν ἢ μέγα.

Πολλάκις, ὅταν ζυγίζωνται πράγματα, προστίθεται κόκκος κατόπιν κόκκου, χωρὶς φαινομένην τιὰ ἐπιρροήν, χωρὶς νὰ προσενηται οὐδεμίαν κίνησιν, ἕωσοῦ, τελευταῖον, ἐνὸς ἄλλου κόκκου προστεθέντος, ἢ κάτω πλάστιγξ ἀναβαίνει, καὶ ἡ ἄνω καταβαίνει. Αὐτὸ τοῦτο γίνεται καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἐκπαίδευσιν. Ὁ γονεὺς ἢ ὁ διδάσκαλος, ὠφελίμους ἀληθείας ζητῶν νὰ ἐναποταμιεύσῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ τέκνου ἢ τοῦ μαθητοῦ, φαίνεται διὰ πολὺν χρόνον ὅτι ματαιοπονεῖ. Μολονότι διδάσκει, νουθετεῖ, ἐπιπλήττει, προτρέπει, δέεται, τίποτε μ' ὅλα ταῦτα εἰς τὸ φαινόμενον δὲν κατορθώνει. Ἐπὶ τέλους, εἰς καλὴν τιὰ ἔβραν, βλέπει μὲ θυμασμὸν ὅτι παραινέσεις ἢ συμβουλὴν τις ἐπέφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Ἄλλ' ἂς μὴ φαντασθῆ ὅτι εἰς τὸν ἔσχατον τοῦτον ἀγῶνα χρεωστῆ ἅπασαν τὴν ἐπιτυχίαν· ὅλα τὰ προηγηθέντα διδάγματα ἐξίσου συνείταναν εἰς αὐτήν.

Σκεπτόμενός τις καθ' ἑαυτὸν, ποῖαν ἐκ δύο προκειμένων ὁδῶν νὰ ἐκλέξῃ, ἴσταται ἔβραν τιὰ, καὶ μολονότι πολλοὶ λόγοι τὸν ὑπαγορεύονται ὑπὲρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, δὲν ἀρκοῦν νὰ τὸν κινήσωσιν, ἕωσοῦ καινός τις λόγος στρέφει αὐτὸν πρὸς τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος. Μολονότι δὲ ὁ ὑστερος οὗτος λόγος δὲν εἶχεν ἴσως τόσην βαρῦτητα, ὅσην τινὲς ἐκ τῶν προηγηθέντων, ὅμως ἐχρειάζεται διὰ νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τελευταίαν τὸν ἀπόφασιν.

Ὁ ἀμαρτωλὸς ἴσταται πολλάκις, διστάζων ποῖαν ὁδὸν νὰ ἐκλέξῃ τὴν εἰς ἀθανασίαν, ἢ τὴν εἰς ἀπώλειαν ἀγούσαν. Στοχάζεται καὶ ἀναπολεῖ τὰ ὑπὲρ τῆς μιᾶς

καὶ τῆς ἄλλης ἐπιχειρήματα· καὶ πρὸς καιρὸν ἢ ἐκβασίς φαίνεται ἀμφίβολος. Ἐπὶ τέλους, σπουδαῖός τις συλλογισμὸς, αἰφνιδια τὶς ἐνθύμησις, ἐμβαίνει εἰς τὸν νοῦν του, καὶ πείθει αὐτὸν διαμιᾶς νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας.

Πολλοὺς κτύπους ἐπιφέρει ἐνίοτε ὁ πέλεκυς τοῦ ξυλοκόπου πρὶν τὸ δένδρον νὰ σαλεύσῃ· ἀλλὰ τελευταῖον εἰς ἢ δύο κτύποι, ὄχι τῶν ἄλλων δυνατώτεροι, διασεῖουσι τὴν ὀρυὸν τοῦ ὄρους ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς ῥίζης, καὶ καταβάλλουσιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Πεποιθότες λοιπὸν εἰς Θεὸν, ἐξακολουθεῖτε τὸ ἀγαθὸν ἔργον σας, γονεῖς καὶ διδάσκαλοι, μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἐλπίδος. Ἐν ἄλλο μάθημα ἐμπορεῖ, σὺν Θεῷ, νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Η ΚΩΜΟΠΟΛΙΣ ΒΗΘΛΕΕΜ.

Ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκρίθη καὶ ἐσταυρώθη, διευθύνεται ὁ προσκυνητὴς εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Βηθλεὲμ, τῆς κώμης ὅπου ἐγεννήθη. Ἀφοῦ περάσῃ τὴν πύλην τῆς Ἰόππης, στρέφει πρὸς τὰ ἄριστερά, καὶ ἀφοῦ καταβῆ εἰς τὴν κοιλάδα, περνᾷ τὴν κολυμβήθραν τοῦ Ἐζεκίου ἐκ δεξιῶν. Ἐπειτα εἰς βραχῶδες τι ἐπίπεδον ἀναβάς, προχωρεῖ κατὰ νοτιοδυτικὴν διεύθυνσιν ἐπὶ πετρώδους καὶ ἀκάρπου χώματος, ὅπου ὀλίγα τιὰ μόνον τῆδε κάκεισε διεσκορησμένα τεμάχια γῆς εὐφραίνουσι τὸ ὄμμα μὲ βλαστήματα σίτου, χόρτου, καὶ ἀγρίων ἀνθέων. Ὁ ὁδηγὸς δεικνύει εἰς τὸν ὁδοιπόρον τὸν πεπαλαιωμένον πύργον τοῦ Συμεῶν, τὸ Γραικικὸν μοναστήριον τοῦ προφήτου Ἠλία, καὶ τὸν τάφον τῆς Ῥαχήλ. Ἡ πρώτη θεωρία τῆς Βηθλεὲμ περιγράφεται ὡς ἐκπληκτικὴ. Ἡ πόλις καλύπτει τὴν ῥάχιν λόφου τινός, κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν βαθείας καὶ εὐρυχώρου κοιλάδος, ἐκτείνεται δὲ ἀπ' ἀνατολῶν εἰς δυσμάς. Τὸ κυριώτερον οἰκοδόμημα εἶναι τὸ μοναστήριον, τὸ ἐπὶ τοῦ Σπηλαιῶν τῆς Γεννήσεως ἀνηγερμένον· τὰ τεῖχη δὲ καὶ αἱ ἐπάλλξεις αὐτοῦ τὸ κάμουν νὰ φαίνεται ὡς μέγα τι φρούριον. Ἡ Νεκρὰ Θάλασσα βλέπεται ὑποκάτω, ἐξ ἄριστερῶν, καὶ φαίνεται πλησίον· ἀλλ' ὁ περιηγητὴς εὐρίσκει αὐτὴν πολὺ ἀπέχουσαν, διότι δὲν ἐμπορεῖ τις κατ' εὐθείαν νὰ καταβῆ τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα κατωφερῆ βουνά. Ὁ δρόμος στρέφεται περὶ τὸ ἄνω μέρος κοιλάδος τινός, ἢ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἐχρημάτισεν ἢ σκηνὴ τῆς ὀπτασίας τῶν ἀγγέλων, οἵτινες εὐηγγελίσαντο εἰς τοὺς ποιμένας τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος· ἀλλὰ τὸ ἰδιαίτερον μέρος δὲν γνωρίζεται βεβαίως.

Ἡ Βηθλεὲμ, τὴν ὁποῖαν ὠχύρωσεν ὁ Ῥοβοᾶμ τὸ 973 π. χ., ἀπέχει τῆς Ἱερουσαλήμ περὶ τὰ ἐξ μίλια. Ἐλαβε δὲ τὸνομα αὐτῆς, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὁ οἶκος τοῦ ἄρτου, ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ. Καλεῖται προσέτι εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην Βηθλεὲμ Ἐφραθά, εἰς δὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ Ζαβουλῶν. Ὁ Δαβὶδ